

BISERICA ȘI ȘCOALA

REVISTA OFICIALA A EPISCOPIEI ARADULUI

Redacția și Administrația
ARAD, STR. EMINESCU 18

APARE DUMINECA
Redactor: Pr. Ilarion V. Felea

ABONAMENTE:
Pentru 1 an 300 Lei; 6 luni 150 Lei

Poate fi distrusă religia?

Este întrebarea pe care furia bolșevică din Rusia Sovietică o trezește din nou în sufletele multora, mai ales acum când încep să se cunoască mai bine satanicele mijloace întrebunțate, în acest iad pământesc, pentru distrugerea oricărei idei de Dumnezeu în om. Căci, bolșevismul, departe de a se mulțumi numai cu distrugerea creștinismului, — împotriva căruia luptă de un sfert de veac, — și-a așezat drept țel primordial, scoaterea oricărei idei și practici religioase din om și excluderea chiar alui Dumnezeu din însăși creațiunea dragostei sale infinite.

Pentru bolșevism religia este „opium pentru popor“, „răchiu spiritual“, „instrument de exploatare a proletarilor de către capitaliști“, „o prejudecată înjositoare“ și o stavilă de netrecut în calea înfăptuirii revoluției comuniste mondiale. De aceea orice mijloc de propagare a necredinței și de ateizare a masselor populare este binevenit și socotit ca o măsură de Stat, căreia nu i se poate aduce nici o împotrivire de nicăiri și de către nimeni. Ba ce e mai mult, cetățeanul sovietic trebuie să fie un ateu militant, iar acel care îndrăznește să mai mențină legătura cu Dumnezeu proscris în Rusia, era socotit dușman al revoluției și pus în situația să nu mai poată periclita succesul acesteia. Indiferența și pasivitatea în această propagandă antireligioasă nu era îngăduită nimănui în Statul bolșevic.

Această condamnare a religiei la stâlpul infamiei bolșevice își are sorgintea în concepția materialismului istoric al lui Karl Marx, căruia de fapt îi datorează comunismul întreaga sa doctrină de revoluționare a lumii. Lui îi aparține și celebra sentință că „religia este opium pentru popor“ și de aceea trebuie lichidată cât mai în grabă. Inșușită cu un entuziasm de nedescris, lozinca lui Karl Marx, a devenit punctul primordial în programul bolșevic. Încă

la Congresul socialist dela Londra din anul 1903, Lenin și Troțki, cei doi inițiatori ai Internaționalei a III-a, au hotărât ca lupta împotriva religiei să fie purtată cu toată vigoarea, pentru ca revoluția să încetățenească cât mai în grabă pretinsa fericire proletară.

E adevărat că după instaurarea regimului bolșevic la cârma Rusiei, însuși Lenin a mai încetinit iuțea cu care spera să distrugă religia. La începutul acestei guvernări, religia a fost decretată drept o afacere particulară, „iar libertatea propagandei religioase și a celei antireligioase se garantează deopotrivă pentru toți cetățenii“ în constituția din anul 1925. Urmasul său însă, Stalin, a fost mult mai radical cu religia. Prin decretul din 18 Maiu 1929 garanția de mai sus se înlocuiește cu formula: „Se recunoaște libertatea profesională a credincioșilor și libertatea propagandei antireligioase“¹⁾. În urma acestui decret, orice propagandă religioasă era oprită, aceasta fiind rezervată doar ateismului, căruia i se pune la îndemână totul pentru a-și atinge scopul final: ateizarea tuturor cetățenilor. Vestitele „celule ateiste“ din școli, cazărmi, fabrici etc., „Universitățile atee“, „Uniunea ateilor militanți“ ș. a. sunt atâtea și atâtea mijloace prin cari „lichidarea religiei“ se spera să fie înfăptuită până la 31 Decembrie 1933.

Dar cu toată propaganda și cu toată ingeniositatea mijloacelor utilizate în acest scop, totuși întrebarea din capul articolului a rămas fără un răspuns pozitiv și definitiv în Rusia Sovietică. Religia în genere și în special cea creștină, care întruchipează în doctrina și morala sa, *religia absolută*, n'a putut fi distrusă nici printr'un simplu decret, oricât de vehement ar fi fost conceput, nici printr'o propagandă cât mai abil țesută și cât mai demonic înfăp-

¹⁾ Citat după I. G. Savin: Iconoclaști și apostazi contemporani pag. 59.

tuită. Ne întăresc această afirmație imnele de slavă, ce le psalmodiază sutele de mii de credincioși Ruși, drept mulțumire cerului, că au scăpat de sub cea mai cruntă teroare, ce vroia să scoată pe Dumnezeu chiar și din ființele în cari sfințita Sa mână a așezat cea mai înaltă distincție dată făpturilor: sufletul de esență divină. Diabolica prigoană din U. R. S. S. a rămas doar o simplă experiență, e adevărat cea mai crudă și mai înfiorătoare din toate experiențele încercate până aci de biata omenire.

În fața acestui eșec, încercat de altfel și de entuziaștii revoluției franceze și de reprezentanții materialismului veacului al XIX-lea, ca și de cei contimporani, cari în naivitatea lor credeau și cred că progresul, civilizația și științele, vor înlătura religia, desigur că mulți se întreabă nedumeriți: unde rezidă acea putere care face ca religia să fie mereu nimbata de nimbul eternității, în pofida tuturor împotrivițiilor omenesti, oricât de satanice ar fi acestea?

Răspunsul la această frământare nu poate fi dat decât, dacă ne coborâm la însăș esența și originea religiei în general și la caracterul universal și etern al creștinismului în special. Departe de a fi un simplu sentiment sau magie, cum credeau unii cercetători, departe de a-și avea originea în frică sau în acel „libido” sau „eros” cum concepea O. Pfister, un elev de alui Freud, departe de a fi o creație a preoților și a oamenilor de Stat, sau un produs al Societății, departe de a fi o exteriorizare în afară a sufletului omenesc, sau o tendință de interpretare a fenomenelor naturii în chip rațional, religia este „un raport liber și conștient al omului cu Dumnezeu, raport care se traduce în suflet prin sentimentul religios, iar în afară prin cult și morală”¹⁾

Data fiind această definiție urmează de aci că originea religiei „trebuie căutată atât în Dumnezeu, cât și în om.”²⁾ Dumnezeu este acela care a sădit în sufletul omului tendința spre El, iar omul în virtutea acestei predispozițiuni sufletești îl caută mereu, vrea să-L cunoască și dorește să trăiască în legătură cu El. Psalmistul David exprimă într'un mod foarte plastic acest sbucium sufletesc al omului în următoarele cuvinte din psalmii săi: „Cât de frumoase sunt lăcașurile Tale Doamne al puterilor. Sufletul meu dorește și se sfârșește spre curțile Tale”... „Cum dorește cerbul isvoarele de apă, așa Te dorește sufletul meu pe Tine, Dumne-

zeule! Insetat-a sufletul meu după Dumnezeu cel viu. Insetat-a sufletul meu după Tine, ca într'un pământ sec, uscat și fără de apă!”³⁾ Iar Fericitul Augustin, chinuit și el de aceeaș dorință, conchide cu atâta încredere: „Fecisti nos ad te, Domine, et inquietum est cor nostrum donec requiescat in te.”

Cum însă omul singur ar fi mers prea încet în căutarea și cunoașterea Divinității și n'ar fi fost scutit de rătăcirii, bunătatea divină îi întinde mâna binefăcătoare a revelațiunii sale primordiale, care-l ajută pe om să-și cunoască Creatorul, voința Lui, poruncile Lui, legile și planurile Lui. Creatura însă îndepărtându-se de Creator prin păcatul original și întunecându-i-se chipul Dumnezeului adevărat, acelaș Dumnezeu, prin revelațiunile următoare și în cele din urmă prin cea descoperită prin Domnul nostru Iisus Hristos și Sfinții săi Apostoli, face ca omenirea să ajungă din nou în posesiunea celei mai desăvârșite cărări de reîntoarce în paradisul pierdut prin voința sa. În chipul acesta Crestinismul avându-și originea în însăș învățătura Fiului lui Dumnezeu, primește și el nimbul eternității, așa cum este și divinul său Intemeietor.

Concepută în acest fel, înțelegem de ce religia nu poate fi distrusă în om, pentru că în cazul acesta ar însemna să fie denaturat și distrus însuș spiritul omenesc, care are impregnat în el tendința spre religie. Ar însemna ca originea ei să fie exclusiv în om și să-și fi avut procesul ei natural de constituire, căruia i-ar urma în cazul acesta în mod necesar un proces de descompunere, natural sau chiar impus, ceea ce nu poate fi dovedit.

Chiar dacă am presupune, prin absurd, că religia ar putea fi distrusă, ar urma de aci că ar pieri deodată cu ea întreaga cultură a lumii și omul s'ar întoarce la starea înjositoare de animalitate. Ceice se întorc din Rusia mărturisesc de altfel atari cazuri de sumbre decăderi a ființei umane lipsite de religie. De fapt propaganda bolșevică, prin desvoltarea și lăsarea unei cât mai largi manifestări a vieții instinctuale, a isbutit într'o măsură oarecare să înăbușe în parte în tineret, satisfacerea predispoziției sufletești din om, de a trăi în legătură cu Creatorul său prin religie. Aceasta nu însemnează însă că ar fi fost distrusă însăș ideea de religie din om, și cu atât mai puțin că ar fi fost distrus Crestinismul din sânul poporului Rus. El rămâne și pe mai departe

¹⁾ Irineu, Mitrop. Moldovei și Sucevei: Teologia luptătoare pag. 8.

²⁾ Acelaș: pag. 9:

³⁾ Ps. 83, 1—2; 41, 2; 62, 1.

religia cea mai perfectă și singura menită să dăinuiască în etern, deoarece destinele sale nu sunt în mâna oamenilor ci alui Dumnezeu, și cine se împotrivește lui Dumnezeu, este sortit dela început unei înfrângerii iremediabile.

Pr. D. Tudor

Cunoașterea aproapelui

Unii ar putea susține că o cunoaștere mai deplină a aproapelui nostru ar fi spre câștigul legăturilor dintre oameni; alții, dimpotrivă, că ar fi în spre paguba acestor legături. Atárnă de punctul de vedere din care privim această cunoaștere.

Mintea, patima și credința au fiecare felul lor de a cunoaște; de aceea și rezultatul e felurit. Patima strâmbă judecă întocmai ca și beția. Mintea e dreaptă, dar nu merge în cunoaștere până la capăt. Singură credința spune cuvântul stării adevărate dintre oameni.

„Cea mai mare dramă, scrie Abel Bonard, e aceea în care fiecare are dreptate.“ De unde vine oare durerea aceasta în care nu știi pe cine să-l încuviințezi? Dela o ne-deplină cunoaștere dintr'o parte și alta.

Se privește cu ochi ageri, dar, cum am spune cu ochelari cari slujesc ceea ce se privește prin ei. Se întrepun gusturile personale. Sunt apoi așa zișii isteți, cari ghicesc totul dintr'o ochire și cari, totuș nu văd nimic. De aceia cari se feresc de primejdiile neadevărate și nu le văd pe acelea cari sunt într'adevăr. Cari, părându-li-se că sunt îndreptățiți de răutatea altora, sunt la rândul lor răi și răsbunători. Invinuirea altuia merge mână în mână cu idealizarea eului propriu.

Și cum spuserăm, nici mintea, rațiunea, nu e în stare să dea o deplină cunoaștere a aproapelui. Cu rațiunea poți întocmi o societate cuviincioasă, cu bun simț, vrasmașă a neorânduiei și priincioasă bunei înțelegeri. Dar, par'că, nu stă totul într'atâta. Viața omenească are trebuință mai mare de eroism și iubire decât de sentințe drepte. Și rațiunea, nu'l naște nici pe erou nici inima caldă. O cunoaștere numai curat rațională a omului, nu va fi decât o idealizare dezamăgitoare. Sufletul atât în bine cât și în rău are adâncimi pe cari singură mintea nu le poate atinge.

Cei cari cunosc bine omul și pot prin urmare să facă o icoană adevărată despre el, nu sunt nici șireții, nici serioșii, nici filosofi, ci sfinții. Singuri ei văd limpede acolo unde alții umblă pe dibuite. Dacă ar vrea ei, ni-ar putea da de gol în fiecare clipă. Adesea o fac. Mai adesea n'o fac, fiindcă ei știu ce și cum e mai ducător la scop.

Fiecare dintre noi e ca și o carte deschisă; noroc că nu știu oamenii citi în ea. Fiecare își dă arama pe față; din fericire, oamenii nu bagă de seamă. Numai iubirea și supranaturalul pot da pe față tainele ființei; dar n'o fac.

Sfinții știu despre aproapele mai mult decât Rochefoucauld sau La Bruyere. Știința aceasta a sfinților însă, pătrunderea lor, e corectată de ceea ce știu despre ei înșiși,

e îndreptată de însuși izvorul științei și al pătrunderii: Dumnezeu. Din pricina aceasta sfinții merg cu vederea în ei și în alții până la temelie. Binele nu le ascunde păcătoșenia de obârșie și nici răul minunata puțință de realizare a harului. De aceea se desprinde din judecățile lor numai îndurare, râvnă, jertfire și nădejde. De aceea exclamă Fr. de Sales: „O! minunatele suflete ale păcătoșilor.“

Da, există în om mai multă bunătate decât o arată viața lui, decât pretinde sau bânuieste că are.

Numai de am ști să ne plecăm cu iubire peste atâta comoară.

După D. S. de P.

Păstorul de suflete cu zel apostolesc

(după Dr. Kramer V. trad. de Szanyi F.)

Cercetarea bolnavilor propriu zisă.

1. Păstorul de suflete cu zel apostolesc numai atunci va ști să-l trateze pe bolnav cum se cuvine și numai atunci va putea să obțină rezultat înbucurător, dacă va căuta să cunoască, din fir în păr, toate referințele personale și familiare ale bolnavului. Pentru aceasta el se va interesa, de mai înainte, bineînțeles în mod prudent, asupra bolnavului, atât dela colegii săi cât și dela alte persoane de încredere.

2. Când îl cercetează pe bolnav, preotul trebuie să fie în bună dispoziție sufletească, mai ales înainte și după ce-l împărtășește cu sf. Taine, pentruca vizita lui să nu apară ca o vizită obicinuită, ci să-i fie bolnavului, intradevăr, de folos sufletească. De a cea, deja de acasă, sau chiar și pe cale, își reimprospătează zelul pentru mântuirea sufletească a celui ce boalește. Se gândește la starea critică în care se găsește sufletul bolnavului, care poate, nu peste mult va trebui să se prezinte în fața lui Dumnezeu; se gândește la valoarea nespuse de mare a sufletului omenesc și la fericirea cea vecinică. Il roagă pe Dumnezeu să-i ajute ca să-i poată vorbi bolnavului cu efect binefăcător și să-l învrednicească ca să-l poată trata, în chipul cel mai potrivit. Se roagă pentru bolnav, indeosebi atunci când merge să-l împărtășească cu sf. Taine. La serviciile divine, (Sf. Liturghie) se roagă pentru bolnavi, mai ales pentru cei grav bolnavi și-i sfătuieste și pe alții să se roage pentru dânșii.

3. Deși își dă toată silința ca, pe cât e cu puțință, vizitele lui să le procure plăcere bolnavilor, totuși nu i permis să piardă din vedere faptul de a da gândirii și simțirii bolnavilor o directivă salvatoare, de a-i îndupleca să-și poarte crucea suferinței, cu liniște creștinească și de a-i pregăti cum se cuvine pentru ora morții.

4. Cât ce privește spovedania, dacă preotul ar avea îndoieli referitor la spovedirile anterioare ale bolnavului, îl pune să facă o spovedanie generală, ajutându-l în lucrarea aceasta. Il întrebă pe bolnav că nu mai

are ceva ce i-ar împovora sufletul și-l face atent că, poate, aceasta va fi pentru dânsul ultima spovedanie.

5. Dacă bolnavul împărtășit cu sf. Taine, trăiește mai departe, păstorul de suflete cu zel apostolesc nu încetează a-l cerceta și pe mai departe, deoarece aceste vizite sunt nespuse de importante:

a) Pentru acei bolnavi, cari totdeauna au dus viață cucernică. Preotul are prilej să-i mângâie și să-i îmbărbăteze în suferințe, să le spulbere inoziile, să-i liniștească în timp de ispite, să-i îndemne spre desăvârșire și să-i pregătească cât mai bine pentru ora morții. Acești bolnavi primesc, cu mare mulțumire sufletească, vizitele preotului, căci din ele se revarsă mângâiere și binecuvântare multă;

b) Pentru acei bolnavi, cari, prin viața lor de mai-nainte, n'au prea făcut cinste numelui de creștin. Viața lor sufletească se va desvolta și se va întări, încât să poată sta cu curaj în fața ispitelor pe cari diavolul le trimite asupra lor ca să poată cuprinde, din nou, în brațele sale prada pierdută. Se vor împrieteni din ce în ce tot mai mult cu gândul despre Dumnezeu și despre lucrurile cele mai înalte.

Cu cât bolnavul are mai mare lipsă de cercetare, fie din cauza greutății boalei, fie din cauza stării desordonate a conștiinței sale anterioare, sau din cauza ispitelor prea mari, cu atât mai vârtos îl cercetează păstorul de suflete cu zel apostolesc și cu atât mai mult timp jertfește pentru aceste vizite. Nu ține seamă de nici-o considerație personală, adevărat nu-i vizitează mai des și nu stă mai mult la cei bogăți decât la cei săraci. Cu prilejul acestor vizite, preotul se silește să-l înviorze pe bolnav ca, apoi, prin cuvinte, prin lecturi din anumite cărți bune și prin rugăciuni, să poată influența mai ușor sufletul lui. Dacă boala durează mai multă vreme, preotul îl împărtășește pe bolnav, de mai multe ori. Nu arareori se întâmplă, mai ales la oameni săraci, că dacă se îmbolnăvesc părinții, familia întregă ajunge să fie năpădită de cea mai mare mizerie. Păstorul de suflete cu zel apostolesc se îngrijește de astfel de familii, dând din ale sale și cerând dela cei cu mai multă dare de mână pentru ei. Acesta e câmpul cel mai potrivit pentru practicarea carității creștine, mai ales în acele comune unde nu este spital.

Cercetarea celor ce bolesc timp îndelungat. În fiecare comună se află oameni de aceia, cari ani de-a rândul, sau chiar până în clipa morții, sunt ținuiți la pat de vre-o boală sau slăbiciune mare. Păstorul de suflete cu zel apostolesc nu-i uită nici pe aceștia, ci îi vizitează, din când în când, fiind convins că și aceștia au mare lipsă de compătimire și mângâiere, fie din cauza boalei îndelungate, fie din pricina tratamentului ce li se aplică din partea familiarilor. Fiindcă acești bolnavi n'au prilej să se însuflețească spre bine din servicii divine, predici etc. ușor se pot scufunda în indiferentism religios. Și dacă preotul n'ar griji de dânsii, cu un suflet

plin de iubire, păcatul ar putea să pună stăpânire pe pe ei, foarte ușor.

Ținuta preotului în timpul vizitelor.

1. Păstorul de suflete îi vizitează pe bolnavi după un plan bine stabilit, grijește ca prezența lui să le procure plăcere, îi distrează și le duce, eventual, câte ceva.

2. Caută să folosească starea bolnavului, cât se poate de bine, pentru bolnav, pentru sine și pentru alții. De aceea îl face atent pe bolnav să cugete cât mai des la aceea că pricina stării lui actuale nu i alta decât voința lui Dumnezeu, la care el trebuie să se supună. Il îndeamnă să rabde și să se împace cu voia lui Dumnezeu. Il face să înțeleagă că trebuie să poarte suferința nu de silă ci de bunăvoie, așa cum ne-a învățat Mântuitorul, prin pilda Sa, căci boala numai așa poate fi folositoare, dacă e primită și purtată cu supunere și răbdare. Il face atent pe bolnav, că deși nu poate să lucreze, totuși trebuie să aprecieze lucrul, după măsura boalei și a puterilor sale. Il va împrieteni pe bolnav, încetul cu încetul, cu o oarecare ordine de zi: rugăciunea de seară și dimineața, peste zi lectură religioasă, participarea cu gândul la serviciile divine etc. Vizitându-l pe bolnav, înainte de vre-o sărbătoare mare, îi vorbește despre însemnătatea ei și-l îndeamnă să o țină cu sfințenie. Ținând apoi seamă de starea bolnavului și de împrejurări, îl împărtășește cu sf. Taine.

Deosebit de prudent trebuie să fie preotul, când vizitează femeile bolnave, ca nu cumva în inima uruia sau a altuia să prindă rădăcini pasiuni nepermise. De aceea pe femeile bolnave le vizitează mai rar, nu stă la ele prea mult, are o ținută plină de seriozitate și nu-și permite intimități. Aceste vizite e consult să le facă numai ziua și pe cât e posibil cu ușa deschisă.

S. Ș

Despre ce să predicăm?

În **Duminica 10-a după Rusalii**, la 2 August 1942, să vorbim despre **credință**.

— „Cred, Doamne, ajută necredinții mele“ (Mc. 9, 24).

Mărturisirea aceasta este rugăciunea unui tată către Iisus Hristos pentru fiul său chinuit de un duh necurat; e strigătul unui om puțin credincios care avea lipsă de ajutor, cum era apostolul Petru când se cufunda în valurile mării (Mt. 14, 30—31); e mai mult, sbuciumul omenirii ce caută mântuire și se întoarce pocăit la Dumnezeu: Doamene, ajută necredinții și neputințelor noastre!...

Creștinul bun este totdeauna un bun credincios. „Meargă-mi bine sau rău — zice el, — eu rămân în tagma credincioșilor“.

Dar credința nu e numai un bun al creștinului, ci a devenit deviza vremii și a lumii întregi.

De ce oare credința e luată de călăuză, putem

spune, și de creștini și necreștini? Deoarece credința este un lucru mare; credința întâi de toate face pe oameni serioși. Cu oameni neserioși nu se face renaștere nici religioasă, nici culturală, nici națională. Seriozitatea este calitatea omului credincios. Deaceia de regulă toți oamenii religioși sunt serioși; seriozitatea este o însușire a feței și a purtării lor. Dar nu numai atât.

Credința este o condiție de viață ca pâinea, ca apa, ca aerul. Ea dă vieții scop și idealurilor biruință; credința înfrumusețează, întărește și ferește viața. Credința ajută pretutindeni unde genunchii se pleacă și gura se roagă bunului Dumnezeu.

Fără credință viața e plictisitoare, fără vlagă, nesuferită. Lipsa de credință e ca o rădăcină putredă, nimicește și arborele cel mai puternic. O lume fără credință, fără religie, e o lume fără Dumnezeu; o lume care numai cu gloanțele se poate conduce. Cea mai mare nenorocire, cel mai mare dezastru este pierderea credinței. Căci, „cel ce nu va crede, se va osândi“ (Mc. 16, 16).

Credința creiază cultura și susține progresul. Nu e nimic, ce să nu fi eșit din credință. Tot ce avem, toate altarele, toate artele, științele, așezămintele culturale și sociale, din religie prin credință s'au născut. „Știința n'o poate dovedi, nici nimici“, dar ea susține și pe învățat și pe neînvațat, și pe cel tare și pe cel slab, și pe tineri și pe bătrâni.

Prin credință se lucrează convertirea (Fapte 11, 21), și se face apropierea de Dumnezeu (Rom. 5, 2; Ef. 3, 12; Evrei 11, 6). Prin credință se primește darul Duhului Sfânt (In 6, 39; Gal. 3, 14; Ef. 1, 13), iertarea păcatelor (Fapte 13, 29; Rom. 3, 25—6; 4, 5; 5, 1; Gal. 2, 16; 3, 8, 24; Fil. 3, 9), înfierea (In 1, 12; Gal. 3, 26), sfîntirea (Fapte 15, 9; 26, 18), mântuirea (Mc. 16, 16; Fapte 16, 31; Rom. 1, 16; 10, 9; Ef. 2, 8; I Petru 1, 9), viața veșnică (In 3, 15—16. 36; 5, 24; 6, 40, 47; Fapte 13, 48; I In 5, 13).

Din credință se naște iubirea (I Petru 1, 7—9) nădejdea (Rom. 5, 2; 15, 13; I Petru 1, 21—2), pacea (Rom. 5, 1; 15, 13), bucuria (Fapte 16, 34; Rom. 15, 13), și toată puterea care biruiește lumea (Ef. 6, 16; I In 5, 4—5).

Credința e necesară în mântuire (Mt. 9, 22; Mc. 5, 34; 10, 52; Lc. 7, 50; 17, 19; 18, 42), în „lupta cea bună“ (I Tim. 6, 12; II Tim. 4, 7) și în orice rugăciune, pentru a fi ascultată de Dumnezeu (Mt. 21, 22; Mc. 11, 24; Iac. 1, 6; 5, 15—16).

Un creștin bun trebuie să fie un om sănătos (Tit 1, 13; 2, 2) și tare în credință (I Cor. 16, 13; II Cor. 1, 24; I Tes. 1, 4; I Petru 5, 9). Să o mărturisească pe față, ca și sfinții (Evrei 11; 13, 7); să se roage pentru înmulțirea ei (Mc. 9, 24; Lc.

17, 5) și să o dovedească prin fapte bune. Altfel e o credință moartă, ca și trupul fără de suflet (Iac. 2, 14—26).

Credința mută munții (Mt. 17, 20), seacă râurile și scoate apă din stâncă. *Credința mântuie* (Mc. 16, 16). Așa se spune de atâtea ori... Dar nu orice credință. Căci și necredința este o credință. „Și dracii cred“ (Iac. 2, 19), dar nu se mântuie. Este o credință mântuitoare, dar și o credință negativă, credința eretică, reaua credință, credința bunului plac, credința neserioasă, credința ucigătoare, necredința.

Credința în imoralitate a creiat imoralitatea; credința diavolească e duhul mut și surd ce chinuie omenirea și răstoarnă ordinea legilor omenesti și dumnezeiești. Aceasta nu mântuie, ci slăbește și prăbușește.

Care și cum este credința mântuitoare?

Religioasă, rugătoare și îngenunchetoare.

Credința *religioasă* este credința dogmatică, morală, liturgică; e credința creștinilor ce constă în ascultarea Evangheliei, urmarea vieții și primirea jertfei Mântuitorului Iisus Hristos. Credința religioasă e ascultarea învățăturilor Bisericii; e condiția de intrare în împărăția lui Dumnezeu; este, după cum o definește sf. Pavel apostolul, „adeverirea celor nădăjduite, dovada lucrurilor nevăzute“ (Evrei 11, 1). Obiectul ei îl formează adevărurile cele nevăzute, viitoare și veșnice. Obiectul credinței este nainte de toate Dumnezeu, (Mc. 11, 22; In 14, 1; I Tes. 1, 8; I Petru 1, 21), Iisus Hristos (In 6, 29; 14, 1; 17, 3—8; 20, 31), Evanghelia (Mc. 1, 15; Ef. 1, 13; Fil. 1, 27) și tot ce învață Sf. Scriptură (In 2, 22; Fapte 26, 27; Lc. 16, 31; II Tim. 3, 15—16) și Sf. Biserică (Mt. 18, 17). Aceasta e credința religioasă.

Credința *rugătoare* e credința adorării lui Dumnezeu, e credința dragostei lui Dumnezeu arătată în rugăciune; e credința lui Moise care prin puterea rugăciunii stăruitoare a oprit hotărîrea lui Dumnezeu de a pedepsi poporul ce se închina la vițelul de aur (Eșire 32); e credința omului care se ruga: Cred, Doamne, ajută necredinții mele (Mc. 9, 24); e credința prin care au biruit proorocii, apostolii, sfinții și martirii.

Credința *care ingenunchează* e credința religioasă și rugătoare a femeii Hananeience, care s'a închinat în fața lui Iisus și i-a zis plină de evlavie: „Doamne ajută-mi“; e credința vie a credincioșilor adevărați, credința Mântuitorului din Ghetsimani unde se ruga cu fața la pământ și cu sudori de sânge pe obraz.

Aceasta e „credința lucrătoare prin dragoste“, credința cea *vie*, credința care *luptă*, credința mântuitoare.

Temeiul și tăria credinței mântuitoare e ru-

găciunea evlavioasă. O rugăciune pioasă mișcă și inima omului; cu atât mai mult inima lui Dumnezeu.

Oamenii veacului nostru se plâng că nu mai înțeleg multe din religie; nu mai cunosc deajuns farmecul rugăciunii și tăria credinței, deși simțesc adânc trebuința lor. De ce? Răspunsul e simplu: pentru că nu mai îngenunchează. Credința lor nu mai este nici religioasă, nici rugătoare, nici îngenunchetoare și deaceia nu este nici vie, nici luptătoare, nici mântuitoare. Religia în genunchi se înțelege, în genunchi se simte și se trăește cu adevărat.

Mântuitorul Hristos ne-a învățat să ne rugăm — Tatăl Nostru — și să îngenunchem; Ne-a făgăduit că *orice* vom cere prin credință dela Dumnezeu, ni se va împlini (Mt. 6, 5—13; 7, 7—8; 11, 25; 21, 22).

Poate cineva să-și închipuie că Dumnezeu nu ascultă și nu se înduioșează la rugăciunile noastre? Dar atunci El n'ar fi tot una cu piatra, cu natura moartă și mută la plângerile și chinurile noastre. Nu!... Dumnezeu nu este un tată vitreg. El este un Tată bun, un Părinte iubitor. Iisus, Fiul Său, niciodată n'a rămas nepăsător față de lacrimile și rugăciunile oamenilor. Ea de câte ori muștră El pe oamenii puțin credincioși.

— „Cine este omul acela dintre voi — întreabă El în predica de pe munte, — dela care de va cere fiul său pâine, el să-i dea piatră? Sau de va cere pește, el să-i dea șarpe? Deci dacă voi, răi fiind, știți să dați daruri bune fiilor voștri, cu atât mai vărtos Tatăl vostru cel din ceruri va da cele bune celor ce cer dela el“ (Mt. 7, 9—11).

Dela Dumnezeu nu se cere nimic cu îndoială, nici cu interes, nici cu grabă, ci cu credință; cu credință vie, religioasă, rugătoare, în genunchi și cu toată căldura inimii; căci așa lucrează credința mântuitoare și așa ne ascultă El rugăciunile după cum a ascultat și a omului puțin credincios, care s'a rugat smerit, dar stăruitor:

Doamne, ajută necredinții și neputințelor mele!...

Cărți

† **Nicolae, Episcopul Oradiei: Lespezi de altar, Beiuș, 1942.**

După „Inceputurile nestorianismului“ și „Epicleza euharistică“, lucrări dogmatice de mare răsunet, P. S. Episcop Nicolae dă în volum o seamă din cei cinci ani trecuți, de când păstorește Eparhia Oradiei.

Cartea cuprinde patru capitole. Primul, intitulat „Chemarea la apostolat“, cuprinde cuvântările P. S. Sale dela alegerea și hirotonirea întru

episcop, dela darea cărjei arhieresti și dela înscăunare. În această primă serie de cuvântări este a se remarca concepția înaltă ce o are P. S. Sa despre darul arhieriei și despre rostul trimerii P. S. Sale în Eparhia mărginașe și mult încercată a Oradiei. „Arhieria este cel mai mare și mai înfricoșat dar, pe care-l poate primi un om pe pământ — citim aici. De acest dar sunt legate răspunderile cele mai mari atât înaintea lui Dumnezeu cât și înaintea oamenilor. Și mă cutremur când mă gândesc, deoparte la aceste răspunderi și la vârsta mea tânără și lipsită încă de toată experiența necesară, iar de altă parte la împrejurările excepțional de grele între cari îmi va fi dat să păstoresc la granița de vest a țării“ (p. 5.)

Intr'adevăr P. S. Sa a avut de luptat cu multe și mari greutăți. Cel dintâi aspect care a isbit atenția Păstorului a fost sărăcia cumplită a credincioșilor, lipsa de instituții, lipsa de fonduri și venite din care Biserica să-și poată îndeplini rolul ei cu adevărat mareț. Deaceia după ce P. S. Sa își cunoaște colaboratorii, cel dintâi gând care-l frământă este găsirea de mijloace materiale din care să îndeplinească multiplele nevoi ale acestei eparhii sărace.

Capitolul II intitulat „Lespezi de altar“ care cuprinde cuvântările P. S. Sale la Adunările eparhiale prezidate, oglindește îndeajuns ostenele și realizările din acest domeniu. Rând pe rând Adunarea eparhială ia la cunoștință crearea și creșterea fondului pentru zidirea catedralei episcopale, dobândiri de terenuri și instituții, cumpărări de case, etc. Astăzi, numai în Beiuș, Eparhia Oradiei dispune, alături de vechiul Internat ortodox de băeți, de un Internat ortodox de fete, zidit și amenajat după cele mai noi cerințe, precum și de Școala normală ort. română de conducătoare. Sunt adevărate lespezi pentru altarul mult încercatei Biserici bihorene.

Pe lângă aceste realizări de ordin material, hotărâtoare pentru progresele duhovnicești, P. S. Sa nu-și uită și de îndatorirea de învățător al turmei încredințate. Capitolul III. „Propoveduind Evanghelia“ cuprinde cărțile pastorale dela cele două mari praznice de peste an, trimise clerului și poporului dreptcredincios.

Lectura edificatoare a acestor cărți pastorale, cu subiecte de alese învățături dogmatice, ne amintesc pe profesorul de altă dată, care acum, de pe înălțimea tronului arhieresc ține să-și învețe credincioșii cu aceeași râvnă, să fie gata oricând a-și da seama de credința lor. Ar trebui adăugate aici dese vizitații canonice, numeroasele sfințiri de biserici de la care nu lipsea niciodată cuvântul arhieresc de învățătură și mângâere duhovnicească, pentru a avea tabloul întreg al râvnei P. S. Sale de a-și învăța turma.

Capitolul din urmă, intitulat „Atitunini“, cuprinde o serie de cuvântări ocazionale precum și rândurile scrise la împlinirea a lor 20 de ani de arhipăstorire ai I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului.

Așa precum am schițat-o sumar, cartea aceasta e un album al străduințelor și realizărilor P. S. Sale în anii trecuți de episcopat. Planurile frumoase și zelul apostolic al P. S. Sale, sunt continuate — desigur cu mijloace reduse — în orașelul, devenit reședință, Beiuș.

Cartea mai cuprinde numeroase clișee, reprezentând instituțiile aparținătoare eparhiei. Merită a fi citită, de toți cei cari, la începutul activității, pășesc pe cărări necunoscute, dornici de realizări trainice în via Domnului.

Pr. Gh. Lițiu.

Informațiuni

■ **Asociația culturală „Astra“** a lansat de curând un impresionant apel către despărțămintele sale în care se cuprinde un întreg program de muncă și de realizări, cari vor aduce cu sine reale îmbunătățiri în sânul vieții românești.

Ocrotirea familiei constituie punctul central al acestui apel. Despărțămintele județene sunt îndrumate să organizeze expoziții de copii, premiindu-se mamele cari dau cea mai bună îngrijire micilor odrasle. Alte premii vor fi distribuite țăranilor cu cele mai îngrijite gospodării și cari vor da exemple de hărnicie.

Asociația își mai propune apoi să înființeze școli țărănești pentru bărbați și femei, în cari cursurile vor fi adaptate realităților locale din fiecare despărțământ și vor fi alcătuite astfel ca la ele să participe cât mai multă lume țărănească.

Totodată despărțămintele se vor preocupa și de îndrumarea tineretului spre meserii, folosindu-se în acest scop toate mijloacele de asistență și de propagandă ducătoare la scop.

Noul program al „Astrei“ este poate cel mai vast din câte s'au conceput până acum. Nu ne îndoim că el va fi și pus în faptică realizare. Rămâne ca toți doritorii de mai bine să-și dea prețioasa lor contribuție pentru reușita lui. Și de sigur că preoțimii române îi revine o însemnată sarcină în cadrul lui și un nimerit prilej de a-și da din nou contribuția la ridicarea neamului din care face parte. Dumnezeu să binecuvinteze aceste frumoase strădanii.

■ **Cercul religios Bocsig-Ineu** și-a ținut misiunea sa lunară în ziua de 12 Iulie a. c. în comuna Șilindia. Au participat preoții cercului. La priceasnă a predicat Preotul I. Ageu din Voivodeni, iar la parastasul eroilor locali Pr. T. Papp din Bocsig.

După masă preoțimea a participat la Școala Duminicală unde, în cadrul unui program bine întocmit, a conferențiat Preotul A. Lucea din Mănerău despre „Contribuția Școlii Duminicale la restabilirea vieții adevărate.“

În conferința intimă, preoțimea a desbătut probleme în legătură cu metodele cari ar trebui întrebuințate în pastorație pentru a întări sufletele și nădejdea vieții, familiilor eroilor căzuți.

■ **Dăruiri.** D-l Locotenent-Colonel Ion Stănescu a dăruit bisericii din Arad două candelă de argint. Candelele au fost găsite de soldații din unitatea domniei sale, la săparea tranșelor în Rusia. Familia domniei sale a curățit candelele și le-a complectat cu paharele. Una din candelă va fi așezată la tronul Preacuratei ca jertfă pentru întoarcerea cu bine a eroilor luptători, la familiile lor. Alta va fi așezată la pomelnicul eroilor morți în războiul pentru credință și patrie. Sofia Iercoșan din Bocsig a dăruit catedralei din Arad o cruce de metal.

Dumnezeu să primească dăruirile, iar pe dăruitor. să-i binecuvinteze cu harul său.

Comisia de verificare a publicațiilor periodice și serviciul central al cenzurii presei, comunică: Deși s'au adresat numeroase invitații către publicațiile periodice și îndeosebi celor din provincie s'a constatat că acestea nici până acum nu s'au conformat înaltului Decret Nr. 1507/1938 publicat în Mon. Of. Nr. 86 din 13 Aprilie 1938, referitor la depunerea actelor necesare apariției lor.

În consecință, se dă publicațiilor respective ca ultim termen pentru depunerea actelor cerute în menționatul Decret, 15 August 1942.

Publicațiile cu tiraj mai mare decât 7.500 exemplare vor înainta și actul de constituire în societate anonimă.

Publicațiile care nu se vor conforma până la 15 August a. c., acestei hotăriri, se vor considera suspendate pe data de mai sus.

Anunț școlar

Se aduce la cunoștința celor interesați că cererile de primire în *Academia Teologică ort. rom. din Arad* pentru anul școlar 1942/43, se vor înainta Consiliului Eparhial ort. rom. din Arad, până la data de 15 Septembrie 1942.

În *Academia Teologică* se primesc: absolvenți de liceu cu bacalaureat, absolvenți cu diploma de seminar teologic și absolvenți ai Școlii Normale confesionale ort. rom. din Arad, cu diploma de învățator.

La cerere se vor anexa următoarele documente în original:

1. Extrasul de naștere dela oficiul stării civile ;

2. Extrasul din matricola botezaților;
3. Diploma de bacalaureat de liceu, seminar teologic sau de învățător;
4. Certificat medical, dela medicul de circumscripție, prin care să se constate integritatea corporală și spirituală a petiționarului;
5. Certificat de moralitate dela oficiul parohial, la care aparține;
6. Certificat dela preotul locului că știe citi cu litere cirile și că are aptitudini pentru cântări;
7. Certificat despre situația militară, dacă este înrolat;

8. O dovadă dela autoritatea comunală sau polițienească, că a prestat muncă de folos obștească în vara acestui an;

9. O dovadă scrisă din partea părinților sau a tutorului petiționarului, certificată de conducătorul oficiului parohial, prin care se obligă a plăti regulat cheltuielile de întreținere obligatorii în internat în cursul anilor de studii.

Toți studenții sunt obligați a locui în Internatul Academiei.

Taxele de înscriere sunt: 1100 lei pentru studenții cari se înscriu întâia dată: 1000 lei pentru cei ce sunt în cont nuarea studiilor.

Taxele școlare (pentru locuință, încălzit, luminat, etc.) sunt de 6000 lei care sumă se va plăti în 2 rate, de câte 3000 lei la începutul fiecărui semestru.

Studenții vor primi hrana dela cantina școlii. Costul hranei, care potrivit prețurilor actuale va fi de aproximativ 100 lei pe zi, se va plăti lunar la cantină anticipativ. Hrana se poate plăti în parte și cu alimente în natură (făină, untură, ouă, fasole), cari se vor calcula cu prețurile de pe piață. Este recomandabil ca studenții să aducă cât mai multe alimente în natură.

Pentru cărți didactice, studenții cari se vor înscrie în anul I vor plăti la Rectorat, la înscriere, 1200 lei; studenții anului II 1200 lei; studenții anului III 800 lei și cei din anul IV 1200 lei.

Nici un student nu poate fi primit în Academia Teologică, sau la examene dacă nu este în ordine cu plata taxelor școlare, specificate mai sus.

Studenții cari se vor dovedi merituosi la studii și purtare, vor primi burse, semiburse sau ajutoare.

La intrarea în Internat, fiecare student va aduce cu sine: 6 cămăși, 6 perechi de indispensabile, 3 cămăși de noapte, 6 perechi ciorapi, haine de pat (ună sau două perini, una plapomă sa pătură, fiecare cu câte două schimburi albe, 2 cearceafuri, una cuvertură de pat albă), 3 ștergare, 3 șervețe, 1 pahar, o ceașcă, 3 farfurii, 1 lingură, 1 linguriță, 1 cuțit, 1 furculiță, piepten, săpun, perie de dinți, de haine, de ghețe și îmbrăcăminte necesară. Studenții sunt obligați a-și procura și purta uniforma preotească reverendă.

Petițiunile se vor timbra legal și se vor scrie cu mâna proprie. Cele netimbrate, ori neînscrise cu actele cerute, se vor restitui nerezolvate.

Petiționarii vor indica domiciliul și oficiul poștal, scris corect și legibil.

Înmătricularile și înscrierile studenților se fac la Rectoratul Academiei, în zilele de 29 și 30 Septembrie 1942. Cei întârziți pot fi înmatriculați și înscriși numai cu aprobarea Consiliului Eparhial.

Cursurile vor începe la 1 Octombrie 1942. Toți studenții se vor mărturisi la Părintele Duhovnic al școlii la începerea cursurilor.

Părinții protopopi, preoții și profesorii de religie sunt invitați a sfătui pe tinerii buni, cari posedă pregătirea corespunzătoare, ca să îmbrățeze chemarea preotească. În special li se va atrage atenția asupra faptului că cei merituosi vor beneficia de burse.

Consiliul Eparhial ort. rom. din Arad.

Concurs

Se publică concurs cu termen de 8 zile pentru întregirea postului de Subadministrator dela Academia Teologică ort. rom. din Arad cu salariul prevăzut în bugetul Statului, care de prezent este de 7200 lei lunar plus accesoriile. Candidații vor fi absolvenți de o Facultate sau Academie Teologică, întrunind și condițiunile prevăzute în codul funcționarilor publici.

Arad, 23 Iulie 1942.

Rectoratul Acad. Teol. ort. rom. din Arad.

Nr. 3259/1942.

Episcopia ort. română a Aradului publică concurs pentru primirea a 12 fete ort. române (între 17-30 ani), absolvente a 4 clase secundare, cari ar dori a se pregăti să activeze la Ocrotirea copiilor mici ca și călugărițe.

Candidatele primesc dela început toată întreținerea și un salariu lunar de 1800 lei, iar după absolvirea unui curs de 2 ani și tunderea în monahism, li se va deschide calea la posturi bugetare în serviciul Ministerului Sănătății.

Elevele vor întrui următoarele condiții:

- a) să aibă etatea între 17-30 ani,
- b) să fie absolvente a 4 clase secundare,
- c) să se oblige a se călugări,

Cererile se vor înainta prin Oficiul parohial care le va opinia, la Sf. Episcopie până la data de 15 August 1942, cu anexele:

- a) extras de naștere din registrul stării civile.
- b) extras de botez,
- c) certificat de absolvire a 4 clase secundare,
- d) act de obligament de a intra în monahism, semnat la Oficiul parohial în prezența alor doi martori și la minore învoirea părinților.

Elevele vor fi interne primind întreținere la Centrul de Ocrotire a Copiilor din Arad și o bursă lunară de 1800 lei în contul serviciului prestat.

Arad, în 8 Iulie 1942.

† Andrei
Episcop

Prot. Caius Turicu
cons. ref. eparhial